

двосторонньої співпраці України та ЄС у сфері охорони довкілля й передбачає, серед іншого, зміну клімату, екологічне врядування, якість повітря і води, відходи, охорону природи, забруднення й хімічні речовини, ГМО, шумове забруднення, цивільний захист населення, екологічні збори тощо.

21 серпня 2014 р. Мінприроди представило «Національну стратегію наближення (апроксимації) законодавства України до права ЄС у сфері охорони довкілля». Її сфокусовано на положеннях про «Навколишнє середовище» та Угоду про асоціацію між Україною і Європейським Союзом. Виконання цього міжнародно-правового зобов'язання України включає два етапи, а саме: транспозицію, тобто перенесення, де це необхідно, положень відповідних джерел права ЄС (двадцяти дев'яти Директив і Регламентів ЄС, зазначених у Угоді про асоціацію) до законодавства України. Цьому повністю відповідає зобов'язання «прийняття національного законодавства та визначення уповноваженого (компетентного) органу (органів)», установлене окремо для кожного джерела права ЄС [3]. Імплементация в цьому контексті ідентифікується зі створенням на національному ґрунті комплексу передумов – нормативно-правових, інституціональних і певною мірою організаційно-економічних, що забезпечують постановку й реалізацію завдань із практичного виконання встановлених вимог.

Загалом ми маємо визначити: навколишнє природне середовище не є абстракцією, воно є простором людського життя, який визначає якість існування і стан здоров'я людей, включаючи ненароджені покоління.

Література:

1. Оцінка екологічної складової двостороннього співробітництва між Україною та ЄС / під ред. Н. Андруевич. – Львів, 2013 – 202 с.
2. Пархоменко Н.М. Гармонізація законодавства України з європейським та міжнародним правом: методи, етапи, види / Н.М. Пархоменко // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 1. – С. 338-342.
3. Фонарюк Д.В. Адаптація українського законодавства ЄС як фактор швидкого розвитку євроінтеграції / Д.В. Фонарюк [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=58284>.

Пашко В.

(наук. кер. – ст. викл. Потапов О.М.)

студентка IV курсу історичного факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Корolenка

Проблемні питання забезпечення працевлаштування молоді

Конституція України проголосила право кожного на працю і встановила умови для його реалізації. У сучасний період розбудови правової держави в Україні проблема забезпечення працевлаштування молоді в Україні є одним з найбільш актуальних. Молодь – головна рушійна сила сучасного світу, у руках молодих юнаків і дівчат знаходиться майбутнє суверенної, незалежної, демократичної держави. Проте вона є і найбільш нестійкою та соціально незахищеною категорією населення України. Сьогодні, коли відбувається різке зниження якості життя, здоров'я населення, у тому числі й молодого покоління, посилення наркотичної залежності, зростання злочинності в молодіжному середовищі, потрібна кардинальна активізація державної політики по відношенню до покоління, яке самостійно вступає в життя. За роки незалежності України кількість молоді, яка здобуває вищу освіту і є студентами

збільшилася майже вдвічі, з яких майже кожен стикається з найгострішою проблемою сучасності – працевлаштування.

Вітчизняний дослідник О. М. Ярошенко вважає, що ситуація, яка протягом останніх років склалася із зайнятістю та працевлаштуванням молоді, без перебільшення є напруженою та має тенденцію до погіршення. Загострення соціально-економічних проблем, недосконалість правової і нормативної баз, відсутність дієвих механізмів державної підтримки молоді та студентів в період її соціального становлення і розвитку значно ускладнили процеси відновлення інтелектуального потенціалу, трудових ресурсів держави, негативно позначилися на матеріальному становищі молоді сім'ї, здоров'ї, фізичному й духовному розвитку молодих громадян, призвели до зростання безробіття серед молоді, загострення криміногенної ситуації в суспільстві [11, с. 205].

Слушною є думка Ю. М. Щотової, яка наголошує на особливій соціальній незахищеності молоді. Через відсутність достатнього практичного досвіду, правових і професійних знань, а часто і моральної невідповідності до конкуренції на ринку праці, реалізувати своє право на працю молодим громадянам сьогодні складно [10, с. 1].

З цього приводу О. С. Реус зазначає, що ринок праці сам по собі не створює гарантій здійснення права на працю, а особливо для молоді, яка з об'єктивних причин не здатна на рівних конкурувати з досвідченими працівниками [7, с. 1-2].

Дійсно, випускники досить часто зазнають труднощів та неприємностей при реалізації права на працю. Роботодавцям потрібні досвідчені кадри, тому молодій людині без досвіду роботи працевлаштуватися нині непросто.

Проблемним питанням, у сфері зайнятості молоді, на думку А.С. Пілігрим, є відмова роботодавця в наданні першого робочого місця. Молоді люди, які бажають працевлаштуватися, як правило, не мають досвіду роботи, наявність якого є найбільш поширеним аргументом для відмови. З іншого боку, можна пояснити бажання роботодавця отримати досвідченого і кваліфікованого фахівця, адже прийнявши на роботу особу, що не має досвіду, роботодавець має забезпечити отримання робітником необхідних у майбутньому навичок та вмінь, а це може бути пов'язане з певним ризиком (наприклад, ризик заподіяння збитків підприємству внаслідок псування обладнання значної вартості через брак досвіду молодих працівників) [5].

Наступною проблемою є відсутність «нещодавнього» досвіду роботи. Це значить, що існуючий досвід та кваліфікація можуть виявитися «застарілими» чи не підходити вимогам роботодавця. Це може призвести до втрати впевненості молодою людиною при працевлаштуванні і, як наслідок, стати перешкодою для отримання роботи [5].

Таким чином, молоді люди часто опиняються в ситуації, коли їх не беруть на роботу, оскільки вони не мають досвіду; в той же час вони не можуть набути цього досвіду, оскільки вони ніколи не працювали. Не менш важлива проблема в секторі вторинної зайнятості полягає в частковій (неповній) зайнятості, тобто такій зайнятості, де існують умови неповного робочого часу вимушеного характеру. Значна кількість молодих людей є частково зайнятими; при цьому вони працюють менше часу, ніж вони того бажали.

Високий рівень часткової зайнятості дозволяє зробити висновок про те, що молоді люди погоджуються на такі умови праці, які не відповідають вимогам правових норм, тому що вони розглядають роботу як тимчасову і не впевнені в майбутньому.

Як зазначає В.С. Венедіктов, останнім часом набуло широкого використання укладення короткострокових трудових договорів із молодими працівниками. Це є ще одним чинником погіршення становища молоді на ринку праці. По-перше, імовірність отримання і прийняття пропозиції щодо укладання такого виду трудового договору в молодих людей значно вищий, ніж у інших. По-друге, короткострокова зайнятість є результатом того, що молоді люди не можуть отримати іншу роботу [4, с. 130].

А. І. Шебанова наголошує на проблемі працевлаштування молоді в сільській місцевості. Причиною даної проблеми є економічний спад, що призводить до виникнення труднощів щодо збереження робочих місць у традиційних сільськогосподарських секторах [9, с. 122].

На нашу думку, зважаючи на правові дослідження та рекомендації юристів, рішенням деяких із перелічених проблем могло б стати впровадження та стимулювання державних програм «Молодіжне підприємництво», створення окремих соціальних пакетів, в основу яких входило б надання пільгових державних кредитів на придбання житла, надання одноразової допомоги при переїзді на постійне місце проживання в сільську місцевість. Немає сумніву, що впровадження та розвиток таких програм державою і всебічне сприяння їм є важливим заходом у поліпшенні зайнятості молоді.

Необхідно у нашій державі розробити ефективніші механізми, які б стимулювали працевлаштування молоді і сприяли б розвитку молодіжних підприємницьких ініціатив. Це повинно знайти відображення у державній молодіжній політиці. Зокрема, доцільно фінансувати молодіжні програми за рахунок бюджетів усіх рівнів та проводити конкурси програм, на державному рівні прогнозувати потреби ринку у кваліфікованих спеціалістах.

Важливо також розвивати співробітництво з молодіжними організаціями, удосконалювати механізм держави і права надання молодим громадянам першого робочого місця, відпрацьовувати модель забезпечення вторинної та сезонної зайнятості, сприяти формуванню ефективного діалогу між молодими підприємцями-роботодавцями та державою [11, с.213].

Допомога молодим людям правильно почати свою трудову діяльність сприяє забезпеченню їх успішного руху на шляху до гідної праці. Чим більше часу витрачається для того, щоб стати на цей шлях, тим складнішою стає ця проблема, особливо якщо такий шлях взагалі відсутній.

Література:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кодекс законів про працю України : за станом на 1 лип. 2008 р. – Х. : Одіссей, 2008. – 156 с.
3. Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні : закон України від 5 лют. 1993 р. № 2998-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 16. – Ст. 167.
4. Венедіктов В.С. До трудового статусу неповнолітніх в Україні: стан та юридичні гарантії / В.С. Венедіктов // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – 2003. – Спецвипуск. – С. 126–144.
5. Пілігрим А.С. Правові проблеми працевлаштування молоді: / А.С. Пілігрим, Е.В. Красовська // [Електронний документ] Режим доступу : http://www.rusnauka.com/11_EISN_2011/Pravo/4_82774.doc.htm
6. Боряз В.Н. Методологические принципы определения понятия «молодежь» / В.Н. Боряз // Человек и общество. Социальные проблемы молодежи. – 1969. – № 5. – С. 23–32.
7. Реус О. С. Правове регулювання трудової діяльності неповнолітніх в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.05 «Трудове право; право трудового забезпечення» / О. С. Реус. – Х., 2003. – 19 с.
8. Тихомиров Н. Изучение образа жизни рабочих и некоторые вопросы социального планирования / Н. Тихомиров // Рабочий класс и современный мир. – 1971. – № 1. – С. 99-112.
9. Шебанова А.И. Дифференциация правового регулирования труда молодежи / А.И. Шебанова // Советское государство и право. – 1970. – № 5. – С. 121–125.
10. Щотова Ю. М. Правове регулювання працевлаштування молоді в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.05 «Трудове право; право трудового забезпечення» / Ю. М. Щотова. – Х., – 2006. – 19 с.

11. Ярошенко О. М. Проблеми та перспективи правового регулювання зайнятості та праці молоді / О.М. Ярошенко // Вісник Академії правових наук України. – 2004. – № 4. – С. 205-213.

Шворак С.

(наук. кер. – ст. викл. Потапов О.М.)

студент IV курсу історичного факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Адміністративно територіальний устрій України (АТУ): сучасний стан та перспектива розвитку

На сучасному етапі розвитку нашої держави, в умовах політичної та економічної нестабільності, особливого значення набуває проведення державою послідовної та виваженої політики, що відповідає національним інтересам. Існуюча в нашій країні система адміністративно-територіального устрою є неефективною, суперечливою, громіздкою та недосконалою, внаслідок чого державне управління стало гальмом у проведенні соціально-економічних і політичних реформ в процесі нашої євроінтеграції [1]. Суттєвим недоліком сучасного АТУ є те, що він не відповідає загальноєвропейським стандартам, згідно з якими територіальні адміністративні утворення повинні мати достатній фінансово-економічний, інституційний та кадровий потенціал для високого рівня надання суспільних послуг населенню та поступального соціально-економічного розвитку певних територій [2, С.161]. До проблемних питань АТУ також належать законодавча неврегульованість правового статусу адміністративно-територіальних одиниць, розташування на території міст інших міст, відсутність чітких критеріїв для утворення районів, відсутність відповідних картографічних матеріалів [3]

Ефективний адміністративно-територіальний устрій є одним з найголовніших чинників у процесі успішного державного управління. На думку Н. Сорокіної, рішенням вищезазначених проблем може бути проведення адміністративно-територіальної реформи в Україні, що, по суті, стане втіленням у життя нової, якісно кращої моделі співвідношення і взаємодії суспільно-державних інститутів, яким відводиться одне з провідних місць у державі. У ході реформи, Н. Сорокіна пропонує істотно вдосконалити регулюючу, розпорядчу та контрольну функцію органів державної влади, підвищити їх відповідальність, чітко розподілити вповноваження як по горизонталі так і по вертикалі, а також запровадити дієвий механізм контролю за функціонуванням органів виконавчої влади. Головна ідея пропозиції – залучення суспільства до формування державної політики [3]. Погоджуючись зі своєю колегою, І. Дмитрук додає, що одним із основних завдань реформування АТУ України є втілення в життя нової парадигми взаємовідносин між державою та людиною, згідно з якою, влада – це, насамперед, реалізація обов'язків перед громадянином, а не навпаки. Дослідник пропонує впорядкувати систему центральних органів виконавчої влади, підвищити ефективність їх функціонування. За його словами, територіальна громада повинна самостійно керувати своєю життєдіяльністю. В подальшому, ці громади будуть самі нести відповідальність за свою діяльність. В основі реалізації плану дій, котрий запропонував І. Дмитрук, має перебувати ключова європейська теза – бездоганне забезпечення прав людини і громадянина. Насамкінець, правовик зазначає, що реформування АТУ України має базуватися на ключових конституційних вимогах, щодо забезпечення громадянам рівного права доступу до державної служби [1].

В свою чергу, А. Павлюк, спираючись на проект реформи АТУ Р. Безсмертного, пропонує встановити трирівневу систему АТУ: регіони (міста-регіони) – райони (міста-райони) – громади. Базовою ланкою АТУ визначено громаду. Дослідниця рекомендує також прийняти кількісні параметри нових адміністративно-територіальних одиниць: для громад, як правило, не менше 5 тис. жителів, для району – не менше 70 тис., для регіону – не менше 750 тис. Визначено також критерії віднесення населених пунктів до окремих категорій – село, містечко,